

Đủ lòng đủ cánh

ISSN: 2734-9195

15:43 12/08/2026

Mẹ đã chấp cánh những ước mơ cho tôi bằng những bữa cơm nhà, bằng hạt cơm trắng ngần, bằng nồi thịt kho đậm đà được nêm nếm bằng cả tấm lòng, bằng nồi canh nóng hổi như tình thương chưa bao giờ nguội lạnh.

Đủ lòng đủ cánh rồi, con hay đi theo những **ước mơ**, đi theo những niềm vui bên ngoài. Nhưng món ngon ở nơi xa lạ vẫn không thể nào ngon như cơm mẹ nấu ở nhà.

Đứa trẻ ngày nào mẹ còn bồng bế, còn đút cho từng muỗng cơm muỗng cháo giờ đã lớn. Điều may mắn nhất cuộc đời tôi là luôn được ở cùng mẹ, được ăn cơm nhà mỗi ngày. Dù công việc có đưa tôi đến những nơi xa, được ăn thử những món ngon mọi miền, nhưng trong tôi vẫn thèm lấm bữa cơm mẹ nấu. Chú chim nhỏ được mẹ nuôi nấng giờ đây đã đủ lòng đủ cánh bay đi khắp nơi để tìm cho mình những niềm vui mới, nhưng mẹ vẫn ở đó với mâm cơm nóng hổi chờ con về.

Từ thời còn nhỏ, tôi đã lớn lên bằng mùi tỏi phi, hành phi lúc trời tờ mờ sáng. Mẹ tôi ngày xưa bán đồ ăn sáng trong xóm nhỏ lao động. Cứ khoảng 5 giờ sáng, mùi hành tỏi nồng nồng len vào không khí đánh thức tôi.

Hồi ấy, tôi cảm thấy cái mùi hương ấy hơi khó chịu, nhưng bây giờ nghĩ lại hương hành tỏi cay cay ấy đã nuôi tôi ăn học.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh hoạ (sưu tầm)

Lớn lên, so với các bạn cùng trang lứa, tôi không cần thu xếp đồ đạc lên Sài Gòn để học tập và làm việc. Sáng thức dậy đi làm, tôi luôn xách vội cà mên cơm mẹ đã chuẩn bị sẵn. Bữa trưa cùng đồng nghiệp, tôi thường nghe câu: “*Sướng heng, có cơm mẹ nấu mỗi ngày!*”. Trong cà mên ấy có khi chỉ đơn giản là rau luộc, thịt luộc hay có bữa chỉ có hai quả trứng gà hầm ra để chấm với bầu nhưng với tôi thì hương vị ấy ngon một cách lạ thường. Tối đến, có khi mẹ đã sẵn sàng cơm nước nhưng tôi mãi mê với công việc và những mối quan hệ xã hội mà để bữa cơm ấy nguội lạnh.

Những bữa cơm mẹ nấu là ước mơ của biết bao nhiêu người xa nhà. Tôi rất trân trọng và biết ơn vì sự **may mắn** mà mình có được. Có những khi, tôi cũng đi công tác liên tục mà quên đi vị cơm nhà. Những ngày cùng ngồi ăn cơm, tôi hay kể về những chuyến đi của mình. Tôi được đi đây đi đó, vùng vẫy giữa cuộc đời. Như một chú chim nhỏ được mẹ chăm nom cho lớn khôn rồi sải cánh vươn mình giữa trời xanh bao la. Trong khi mẹ tôi vẫn trong bếp lúi thủi nấu đủ ngày ba bữa, thì tôi có công việc và các mối quan hệ khác nên bữa cơm không còn đều đặn.

Thế giới của mẹ thu nhỏ dần chỉ trong căn bếp vẫn ấm lửa, nhỏ bằng những món ăn mẹ nấu đậm đà yêu thương. Thế giới của con được mở ra, nhưng thế giới của mẹ đang thu hẹp lại. Mẹ chỉ biết những nơi xa xôi, biết về những món ăn ở nơi xa lạ qua lời kể của tôi. Ánh mắt mẹ long lanh không phải vì những điều được nghe mà là vì mẹ biết con mẹ đang hạnh phúc. Có những chuyến đi dài ngày, món ngon địa phương không thiếu, nhưng thú thật ăn vài bữa thì

ngon, chứ cơm mẹ ăn hoài tôi cũng chưa thấy ngán. Ngoài đời bao người xa lạ cùng tôi ăn uống ở những nơi sang trọng, nhưng sao cái dư vị cũng không thể nào ngon bằng cơm trắng chan thêm nước mắm của mẹ.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm)

Gần đây, tôi có dịp đi xem bộ phim “Đếm ngày xa mẹ” của Hàn Quốc, cái kết bộ phim không buồn nhưng gợi lên cho người xem biết bao nhiêu suy nghĩ. Trong phim, có một nhân vật phụ đã nhắm tính số lần những người xa quê được về ăn cơm mẹ nấu.

Cách tính đơn giản, nếu một năm về nhà hai lần và hai mươi năm sau nữa mẹ sẽ về nơi thiên đường thì vốn vẹn chỉ còn bốn mươi lần được gặp mẹ. Phép tính ấy làm tôi lặng đi trong rạp đang tối đen. Tôi nhắm lại số lần trong tuần mình ngồi ăn cơm cùng mẹ để thấy mình cũng không có nhiều thời gian. Tôi mãi mê chạy theo những thứ bên ngoài mà quên mất rằng năm tháng được ở với mẹ là hữu hạn.

Có lần, trong những ngày giãn cách của **dịch Covid**, sau bữa cơm tối, tôi đi lên phòng thì nghe mẹ nói với ba rằng: “Chỉ có mấy lúc này tụi nó mới ở nhà ăn cơm đầy đủ, chứ hết dịch rồi mạnh đưa nào đưa đó đi, chỉ có tui với ông ăn cơm.” Câu nói ấy khắc sâu vào trong trí nhớ tôi để rồi từ đó, hễ tan làm là tôi chạy về cho kịp bữa cơm tối.

Mẹ đã chấp cánh những ước mơ cho tôi bằng những bữa cơm nhà, bằng hạt cơm trắng ngần, bằng nồi thịt kho đậm đà được nêm nếm bằng cả tấm lòng, bằng nồi canh nóng hổi như tình thương chưa bao giờ nguội lạnh. Mẹ vẫn ở đó,

vẫn thui thủi trong bếp cho những bữa cơm ngon, vì trong lòng mẹ con luôn là cả thế giới. Con lớn rồi, đủ lông đủ cánh, có khi đi xa tổ ấm, đi tìm ước mơ, đi tìm những niềm vui khác để rồi đôi lần quên mất vị cơm nhà.

Tác giả: **Nguyễn Thanh Tuấn**